

příslušným proto, že okresní soud pro Staré Město a Josefov v Praze vyslovil, že spor patří před soud živnostenský, tedy vyslovil nepřislusnost řádných soudů. Netřeba ani rozbíratí nyní již otázku, zda vázanosti soudu na toto právoplatné rozhodnutí sluší rozuměti tak, že řádný soud vůbec se nemohl státi příslušným ve smyslu §u 42 třetí odstavce j. n., či tak, že byly vyloučeny z příslusnosti z důvodů předmětných toliko soudy v obvodu, přikázaném živnostenskému soudu v Praze. Ať je tomu tak neb onak, rozhodnuto bylo o nepřislusnosti řádných soudů následkem věcné příslusnosti soudu živnostenského na základě určitých skutkových poměrů tehdejších, dle nichž příslusnost byla posuzována. Právomoc takového rozhodnutí může se právě vztahovati jen na posouzení onoho určitého skutkového podkladu, ale nemůže brániti, by následkem změny poměrů nebyla založena nová příslusnost řádných soudů a aby z toho důvodu nepřestala vázanost dřívějšího rozhodnutí o nepřislusnosti. A tu bylo uznáno na věcnou příslusnost živnostenského soudu a nepřislusnost řádného soudu, totiž okresního soudu pro Staré Město a Josefov v Praze, proto, že žalovaný měl provozovnu v Praze (v Sobotce). Tato okolnost, rozhodná pro určení místní příslusnosti okresního soudu v Sobotce, se změnila, žalovaný tam již staveb neprovádí a provozovny tam nemá. Tím změnil se podklad pro určení místní příslusnosti. Proto neváže již rozhodnutí okresního soudu pro Staré Město a Josefov a ježto je nesporno, že žalobce domáhá se nároku z důvodu pracovního poměru na stavbě rodinných domků v Sobotce, kde žalovaný tehdy měl provozovnu, tedy místní příslusnost živnostenského soudu v Praze nebyla odůvodněna a není také již odůvodněna místní příslusnost okresního soudu v Sobotce ve smyslu §u 87 j. n., ježto žalovaný tam již provozovny nemá, jak sám ve sporu u okresního soudu v Sobotce namítal a jak to rekursní soud zjistil, zbývá pro rozhodnutí sporu soud příslušný dle bydliště žalovaného, které beze sporu jest v obvodu dovolaného okresního soudu pro Nové Město v Praze.

Čís. 6020.

Dovolací rekurs jest podle §u 527, druhý odstavec, c. ř. s. a §u 78 ex. ř. nepřipustným nejen tehdy, bylo-li ve zrušovacím usnesení, jemuž nebyla vyhrazena pravomoc, výslovně řečeno, že první soud má nové rozhodnutí vydati po výslechu stran (v exekučním řízení účastníků), nýbrž i tenkrát, jestliže z povahy věci najmě z nařízeného doplnění vyplývá, že se nové rozhodnutí bez výslechu stran (bez jejich účasti) neobejde. Tak jest tomu, bylo-li rekursním soudem zrušeno usnesení prvního soudu o návrhu na zrušení exekuce podle §u 200 čís. 2 ex. ř.

(Rozh. ze dne 12. května 1926, R I 376/26.)

Exekuční soud k návrhu záložny N. zrušil podle §u 200 čís. 2 ex. ř. exekuci vnučenou dražbou nemovitosti. Rekursní soud k rekursu dlužníka zrušil napadené usnesení a uložil prvému soudu, by o návrhu záložny N. na zrušení exekuce podle §u 200 čís. 2 ex. ř. znovu

jednal a rozhodl. Dovolací rekurs do tohoto usnesení rekursní soud odmítl. Důvody: Rekurs bylo jako nepřipustný odmítnouti. Podle ustanovení §u 527 druhý odstavec c. ř. s. může v případě, bylo-li usnesení první stolice ve druhé stolici zrušeno a soudu první stolice uloženo, by, vyslechna strany, učinil nové rozhodnutí, rozhodnutí rekursního soudu toliko tenkráté býti napadeno, když jest v něm ustanoveno, že má výkon příkazu první stolici uděleného býti předsevzat teprve, až by nabylo právní moci. Tohoto případu zde není, poněvadž vyčkání právní moci v usnesení rekursního soudu nebylo vyhraženo. Stěžovatelka uplatňuje v dovolacím rekursu, že jest zde přípustným, poněvadž napadeným usnesením prý nebylo soudu prvnímu nařízeno, by vyslechl strany, jak to předpis §u 527 c. ř. s. nařizuje, než přehlídí při tom, že rekursním usnesením bylo soudu první stolice uloženo, by o návrhu žaložny N. znovu jednal a rozhodl. Ježto jde o rozhodnutí o návrhu na zrušení exekuce dle §u 200 čís. 2 ex. ř., musí soud první stolice k novému ústnímu jednání dle §u 205 ex. ř. předvolati kromě navrhovatele též dlužníka a vymáhající věřitele, tudíž strany, a, poněvadž při ústním jednání jest s osobami těmi jednati, jest samozřejmé, že soud první stolice může nové rozhodnutí vydati jen po slyšení stran. Nebylo proto třeba, by do usnesení soudu rekursního bylo výslovně ještě pojímáno rčení »vyslechna strany«, poněvadž tento zákonný požadavek jest splněn již předpisem §u 203 ex. ř.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu do odmítacího usnesení.

Důvody:

Napadené usnesení, kterým byl jako nepřipustný (§§ 78 ex. ř. a 527 druhý odstavec c. ř. s.) odmítnut dovolací rekurs podaný rekurentkou do zrušovacího usnesení soudu druhé stolice, jímž bez výhrady pravomoci bylo prvnímu soudu uloženo, by o návrhu rekurentky na zastavení dražebního řízení po rozumu §u 200 čís. 2 ex. ř. znovu jednal a rozhodl, odpovídá stavu věci a zákonu, shoduje se s ustálenou judikaturou tohoto Nejvyššího soudu a vývody rekursu není nijak vyvráceno. Jest mylným názor rekurentčin, že, nebylo-li ve zrušovacím usnesení druhého soudu přímo vysloveno, aby první soud »vyslechna strany« vydal nové rozhodnutí, jest dovolací rekurs do dotčeného usnesení přípustný. Jak správně rekursní soud v napadeném usnesení uvádí, není třeba, by ve zrušovacím usnesení bylo výslovně řečeno, že první soud má nové rozhodnutí vydati po výsledku stran, jimiž v exekučním řízení jest rozuměti účastníky, stačí, jestliže z povahy věci najmě nařízeného doplnění vyplývá, že nové rozhodnutí se bez výsledku stran, pokud se týče bez jejich účasti neobejde. Nařízené doplnění jest pak toho způsobu, že se bez účasti stran neobejde. Mimo to k účasti stran poukazuje i zákon, neboť v §u 203 ex. ř. stanoví, že o návrhu na zastavení dražebního řízení podle §u 200 čís. 2 ex. ř. jest ústně jednati a k tomuto jednání obeslati jak navrhovatele tak i dlužníka a vymáhajícího věřitele jakož i jiné dotčené oprávněné.